

Bleiv spulaður í fimm tímar

Ein gassbrestur mundi gjört enda á Árni Dam, tá hann eitt kvöldið stóð og sveið nakrar gæs í hjallinum

Danjal av Rana

79 ára gamli Árni Dam er farin í hjallin at sviða sær nakrar gæs. Hann hevur júst verið í Norðurlandahúsinum til eina framførslu, har abbasonurin hevur sungið, men nú er hann farin úr klæðninginum, í arbeiðsklæðini og stendur við gassfløskuni í hond.

Hann setir hettuna á, tekur gassbrennaran í aðra hondina og eina gás í hina. Tað gongu væl at sviða.

– Eg geri sum eg eri vanur og brúki lítið gass. Eg plagi vanliga at leggja gassbrennaran frá mær við eini litlari flammu á, tá eg skal gera eitt hvørt annað. Tað havi eg gjørt í 50 ár, og tað geri eg eisini hetta kvöldið. Komin niður á hálvan leggin, brestir og alt stendur í logum um meg, greiðir Árni Dam frá.

Sjálvar verður hann fluttur tríggar metrar, út í tún. Har liggur vatnslangan tíbetur og rennur. Árni Dam setir slanguna á seg sjálfan, tí eldur er í klæðunum. Tá kemur hann í tankar

um fløskuna.

– Mær rennur í hug, at eg einaferð havi uppliva, at ein gassfløska brestir. Tá er ikki lukkuligt at vera fyrri. Tað var umborð á Gullborg í 1958. Tað var í himmalsins ódnarveðri, við lögu norðan fyrri Ísland og fiskaðu. Niðri í maskinrúminum hava vit gass og ilt, og bráðliga reyk slangan av gassfløskuni. Til alla lukku fingi vit sløkt eldin sjálvir. Veðrið var so ringt, at hóast fleiri skip lögu nær okkum, ivist eg í, um nakar hevði verið bjargaður, um skipið sakk, sigur Árni Dam.

Eldurin í klæðunum er slóknaður og Árni fer tí aftur móti hjallinum eftir gassfløskuni. Hurð og vindeygu eru í spønum av brestinum. Hurðin liggur í túninum, í fyra pettum.

– Eg hyggi inn í hjallin, men tori ikki at fara inn, tí har er so mikið nógvur eldur. Eg seti vatnstráluna á fløskuna, sum enn er heil og lukkutíð slóknar eldurin, sigur hann. Allarhelst hevur tað líkið um hettuna og er tað hetta, sum hevur elvt til spreingingina.

Hendurnar fingi størst skaða, men eisini har er húðin við at koma seg

Vindeygu og hurð í hjallinum blivu blást út av brestinum

Tað er dugnaligu starvsfólkunum á Landssjúkrahúsinum at takka, at skaðin ikki er størri, sigur Árni Dam

Myndir: Álvur Haraldsen

Grannarnir hava sum vera man hoyrt brestin og eru nú komnir til. Onkur teirra hevur boðsent lögregluni og sjúkrahúsinum er skjótur á staðnum.

– Portørarnir tóku sær ógvuliga væl av mær og sroytaðu meg við vatni allan vegin úr túninum og oman á Landssjúkrahúsið. Har tóku sjúkrarøktarfrøðingarnir yvir og spulaði meg í fleiri tímar aftur at. Eg hoyrði lækarnar siga, at kjøtið brennur í eini tríggar tímar eftir at eldurin er sløktur. Tí er tað so neyðugt at halda á við at spula, sigur Árni Dam.

Í fimm samfullar tímar stóð hann

nakin á sjúkrastovuni, meðan sjúkrarøktarfrøðingar, portørar og læknar skiftust um at spula kroppin, uttan íhald.

– Hendurnar hevði eg niðri í hvør sínari pøs við ísakøldum vatni. Eg skalv so av kulda, at eg mundi hvølvat spannirnar. Eftir tríggar tímar spurdu sjúkrasysturnar, um eg orkaði meiri. Um tit orka, so orki eg eisini, svaraði eg teimum, greiðir hann frá.

Og væl hevur eydnast. Á andlitinum sæst ikki eitt arr eftir eldsbrunan. Hendurnar eru enn merktar av stóra skaðanum tær hava fingið, men har

hava lækarnir eisini avgjørt, at ikki er neyðugt við nakrari skurðviðgerð fyrri at bøta um tær.

– Eg vænti, at eg havi tikið fyrri andlitið, tá tað small, tí brunin har var av fyrsta stigi. Tá ein vika var farin, var øll hin brenda húðin dottin av í flykrum. Men tað er heilt víst dugnaligu starvsfólkunum á Landssjúkrahúsinum at takka, at skaðin ikki er størri. Eg havi altíð sagt tað, at lækarnir, sjúkrarøktarfrøðingarnir, portørarnir og starvsfólkið annars á Landssjúkrahúsinum, eru so ómetaliga dugnalig, sigur Árni Dam.